

παριδόθη εἰς γέλωτα. Ὁ Ἀγγελος ἀνέψαυε τὴν κεφαλὴν.

— Χαῖρε, Σατανᾶ, εἶπε τὸ εὐράνιον πνεῦμα· χαῖρε, διότι ἡ ὑπερηφανία, ἥτις σὲ κατεκρήμισεν ἀπὸ τὰ εὐράνια δώματα, κατεσκότισε τὰς φρενας ἐνὸς ἁγίου.

Ὁ βασιλεὺς τοῦ κακοῦ ἐβρίψεν ἐπὶ τῆς γῆς ἐν ἐκ τῶν ἰσχυρῶν ἐκείνων θλιμμάτων, τὰ ὅποια εἰς τὰ πνεύματα μόνον ἀνέκουσιν, ἔτεινε τὸ τραχέιον αὐτοῦ εὖς, καὶ ἤκουσε φωνὴν λέγουσαν.

— Ὅχι! εὖς ὁ Σατανᾶς αὐτὸς ἐν ᾗθειε δυνήθη νὰ μὲ παρασύρῃ εἰς κακὴν πρᾶξιν.

Ἐκεῖνος ὅστις ἐπρόφερε τὰς ὑπερηφάνους τούτας λέξεις ἡγάπη, καὶ δὲν εἶχεν εἰσέτι διαφθεῖρει ἐκείνην, ἥτις ἐκίετο πρὸ τῶν ποδῶν του, παρόρων ὑπὸ τοῦ ἔρωτος· ἐκράτει εἰς χεῖρας του τὸ μυστικὸν τοῦ φίλου του, καὶ εἶχε διατηρήσει τὸ μυστικὸν τοῦτο εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας του· διένεμε τὴν δικαιοσύνην, καὶ ποτὶ ἀπαγγέλλων ἀπέφαιεν, δὲν εἶχε δώσει ἀνέροσιν εἰς τὴν φωνὴν τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν. Ἡ καρδία του ἦτο ἀγνὴ προδοσίας, καὶ τὰ χεῖλη του ἀρόλυντα ἀπὸ τοῦ ψεύδους. Ἀλλὰ φεῖ! ἐπειδὴ προσέβλεπεν ἀέποτε κατὰ πρόσωπον τὴν ζωτράν λόμφιν τῆς ἀρετῆς, τὸ βλέμμα του ἐξηλασθῆναι, καὶ μυρία παραφοραὶ, μυρία σκοτοδινιάσεις ἐτάραττον τὸ ἄχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἀπὸ τὰς παγίδας τοῦ Σατανᾶ ἀήτητον πνεῦμα του.

— Ἀποῦ ὑπερέβης τοὺς ἀνθρώπους κατὰ τὴν ἀρετὴν, σοὺ μένει ἤδη νὰ τοὺς ὑπεβῇ καὶ κατὰ τὴν ἰσχύϊν καὶ τὴν σοφίαν, εἶπε γέρον τις. ὅστις εὐρίθη ἐνώπιον τοῦ Ὁλῶφ, χωρὶς οὗτος νὰ τὸν αἰθανθῇ ἐρχόμενον, καὶ ὅστις τὸν συνελαβεν ἐν τῷ μέσῳ τῶν σκέψεων του εἶπαι ἅγιος, καὶ δὲν κάμνεις θαύματα;

— Τὰ θαύματα εἶναι ἐκ Θεοῦ, ἀπήντησεν ὁ Ὁλῶφ.

— Ναί, ἀναμειβόμενος, ἐπανελαβεν ὁ γέρον, ὁ Θεὸς μόνος δύναται ν' ἀποκαλύψῃ τὸ μυστήριον τῆς μεταβολῆς τῶν νόμων τῆς φύσεως, ἀλλ' εἶναι ἐπιτετραμμένον καὶ εἰς θνητὰ χεῖλη, εἰς τὰ ἰδικά μου, λόγου χάριν, νὰ σοὶ ἀποκαλύψω τὸ μυστήριον τοῦτο· διότι εἶμαι ἅγιος, καὶ κάμνω θαύματα· κύττω σε.

Εἶπε, καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὴν σελήνην, καὶ ἡ σελήνη ἐσκοτίσθη, ὥστε κλύμμα ἐκλείψεως εἶχε διαβῇ ἐμπροσθεν τοῦ δισκου τῆς· ἐκάλεσε διὰ χειρονομίας εἰς ἀστέρα, καὶ ὁ ἀστήρ ἐβρίψεν ἐπὶ τῶν ποδῶν τοῦ μυστηριώδους γέροντος στέφανον πύρρινον, διὰ τοῦ ὁποίου περιέβαλε τὴν κεφαλὴν του.

— Καθὼς ἐγὼ οὕτω καὶ σὺ, ἐπανελαβεν ὁ ἄγνωστος, κατέχεις τὰς εἰς τὴν ἀγιότητα ἀναγκαίας ἰδιότητας διὰ νὰ κάμνης θαύματα. Ἦλθον νὰ σοὶ διδάξω τοὺς τύπους καὶ τὰ μυστήριά των.

Ὁ Ὁλῶφ, ἐκλήκτος καὶ κυριευμένος ὑπὸ παραχῆς μεμνημένης μεθ' ὑπερβολικῆς συγχύσεως ἰδεῶν, ἀπεπειράθη νὰ φύγῃ, καὶ μόλταυτα ἐξηκολούθησε ν' ἀπευθύνῃ ἐρωτήσεις πρὸς τὸν ἐνώπιόν του ἱστάμενον γέροντα, περιβεβλημένον εἰς τὰς πτυχὰς μακροῦ διδακτορικοῦ χιτῶνος.

— Γιεῖ μου, ἐξηκολούθησεν ὁ ἄγνωστος, τὸ νὰ φθῇς εἰς τὸν κοίτοφά της σοφίας χωρὶς νὰ δρῇς τὴν ἀμάρτανον δάφνην, ἥτις ὀφείλει νὰ ᾖναι ἡ μόνη ἀμοιβή σου ἐν τῇ αἰωνιότητι, εἶναι ἴδιον ἀναισθητοῦ

καὶ ἀχαρίστου ἀνθρώπου. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς τὸ δῶρον τῶν θαυμάτων, τὸ ὁποῖον ὀφείλει νὰ εἴ ἀνταμειβῇ εἰς τοῦτον τὸν κόσμον. Δὲν ὀφείλεις διὰ τοῦ παραδειγματός σου νὰ προτρέψῃς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους εἰς τὴν πρᾶξιν τοῦ καλοῦ; Ἡ εἴη τῆς ὑπερ-ἀνθρώπου ἰσχύος σου δὲν θέλει κατασταλῇ στήλη πυρὸς διὰ νὰ ὁδηγῇ τοὺς περυσμένους εἰσέτι ἐν τῇ σκοτίᾳ; Ἀκολουθήσον τὸς συμβουλὰς μου, καὶ ἀπὸ τοῦδα διὰ μόντης τῆς θελήσεως τῆς διαvoίας σου εἰς ἐὸς μόνου νεύματος θέλεις μεταβάλλει τοὺς νόμους τῆς φύσεως. Εἰς τὴν φωνὴν σου οἱ νεκροὶ θέλου ἐξέλθῃ τῶν ἰσχυρῶν θέλεις δυνήθῃ, ὥς ὁ Μωσῆς, νὰ βίβῃς ἐπὶ τῶν ἀσθεῶν ἐθνῶν τὸς ἐπὶ καταστρεπτικὰς πληγὰς· ὅσοι δὲν κλίνουν τὸ γόνυ ἐνώπιον τοῦ ὀνόματος σου, θέλου συντριβῇ πρὸ τῶν ποδῶν σου. Ἐλθέ λοιπὸν, ἡ ὥρα εἶναι ἐνδοκίμη ἐντὸς ὀλίγου θέλει σημάνει μεσοκύκτιον μεσοκύκτιον, ὥρα μυστηριώδης καὶ ἰσχυρῆς, ἥτις δὲν αἰσθάνεται μῆτε εἰς τὴν λήγουσαν, μῆτε εἰς τὴν ἀρχομένην ἡμέραν μεσοκύκτιον, χάος στιγμιοῖον, ἐξ οὗ δύναται νὰ διαλαύσῃ διὰ τὰς ἀγνάς καρδίας, ὅποια ἡ ἰδική σου, δύναμις δημιουργικὴ καὶ ὑψηλή.

Ὁ Ὁλῶφ, ἠκολούθησεν τὸν ὁδηγὸν ἐκείνον, τὸν ὁποῖον ἐνέριξε θεῖον· ἀκολουθῶν δ' αὐτὸν ἠθέλησε νὰ προσευχηθῇ, ἀλλ' ἡ προσευχὴ ἐξέπνευσεν ἐπὶ τῶν χειλέων του· πᾶς στοχασμὸς ἐφαίνετο ξένος εἰς τὴν ψυχρὰν ἐνταυτῷ καὶ θερμὴν κεφαλὴν του. Διῆλθον οὕτω τὴν πόλιν τῆς Στοχόλμης, καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸ νεκροτοφεῖον, τοῦ ὁποίου ἡ θύρα αὐτομάτως ἠνοιχθῇ ἐνώπιόν των. Ὁ ἄνεμος ἐμυῖατο, ὥς μυκάται καὶ τώρα· ἡ χιὼν ἐπιτε συστρεφόμενη, ὥς πίπτει καὶ τώρα συστρεφόμενη· τὰ καταχθόνια πνεύματα ἐκρατοῦντο ἤδη ἀπὸ τὰς χεῖρας, καὶ ὡς κάμνουν τὴν στιγμὴν ταύτην διὰ ν' ἀρχίσουν τὸν χορὸν τῆς ἐμνημόρευσε ἅμα οἱ δώδεκα κύριοι τοῦ μεσοκύκτιου δώσωσι τὸ σημεῖον τῆς ἐνάρξεως.

Δίσε τοὺς ὀφθαλμούς σου με αὐτὸ τὸ μανδύλιον, εἶπεν ὁ ἄγνωστος. Ὁ Ὁλῶφ ὑπέκλυσεν μηχανικῶς· ἐπεχώρησαν τότε βήματα τινα πρὸς τὸ ἐμπρὸς, καὶ οἱ πόδες των συνεκροῦσθον με τὸ λῶμα ἐνὸς τάφου.

— Λάβε αὐτὸν τὸν δερματίνον σάκκον, εἶπεν ὁ ὁδηγός· ἅμα ἤχησεν ὁ κῶδων, θέλεις κτυπήσῃ τὴν γῆν διὰ τοῦ ποδός σου δωδεκάκις, προσέρων ἱπανειλημμένως τὸ ὄνομα τοῦ Σατανᾶ.

— Τὸ ὄνομα τοῦ Σατανᾶ! ἀνέκραξεν ὁ Ὁλῶφ· Μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ πᾶν συνάλλαγμα μετὰ τοῦ πατηραμένου.

— Ποῖος σοὶ εἶπε περὶ συνάλλαγματος μετ' αὐτοῦ, διέκλυσεν αὐτὸν ὁ ἕτερος καυχᾶζων· ἀπ' ἐναντίας, ἐξορκισμὸν διὰ νὰ τὸν ἀπομακρύνῃς. Ἀποῦ ἐκτελέσης αὐτὸν τὸν τύπον, ἄνοιξον τὸν σάκκον, καὶ κλείσον αὐτὸν πάλιν ταχέως. Μὴ δώσης ποῶς προσοχὴν εἰς ματαίους θερμούς, οἵτινες θέλου προσβάλλει τὰς ἀκοάς σου. Ἄμα ὁ σάκκος κλεισθῇ, κάνεις δὲν θέλει ἐξισθῇ με εἰς ὡς πρὸς τὴν ἰσχύϊν.

Μόλις ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας, καὶ εὐθὺς ἐσήμανε μεσοκύκτιον. Εἰς τὸν δωδεκάτον κύριον καὶ εἰς τὴν δωδεκάτην πρόσκλησιν τοῦ Ὁλῶφ, ἡ γῆ ἐκλονίσθη, στεναγμός βαθὺς ἐξῆλθε τοῦ τάφου, καὶ φωνὴ γοερὰ,